

Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura

Karalius turėjo grupelę beždžionių, skirtų jo sūnums pasilinksminti. Kasdien beždžionėms duodavo valgyti daug skanėstų nuo karališko stalo. Beždžionių vyriausiasis gerai išmanė įvairių išminčių (Šukračarjos, Brihaspačio, Čanakjos) raštus ir mokydavo kitas beždžiones juose pateiktos išminties. Karaliaus rūmuose taip pat gyveno ir kaimenė avių, mažieji princai mėgdavo pramogauti jodinėdami ant jų. Kai kurios avys buvo įpratę vagiliauti maistą iš karališkos virtuvės, ir dirbantys ten virėjai dažnai būdavo priversti mušti avis už tokį netinkamą jų elgesį.

Beždžionių vedlys susimąstė, kad toks avių elgesys ir virėjų reakcija į šiuos poelgius gali ilgainiui iššaukti beždžionių pražūtį. Jis mąstė, „Avys yra be galo godžios, o virėjai, kita vertus, pasirengę mušti jas bet kuo, kas pakliuvo po ranka. Jei kada nors virėjas trenktų aviai su iš laužo ištraukta degančia pliauska, vilnomis pasidengęs avies kūnas be abejonės užsiliepsnotų. Ir jei nepaprastai susijaudinusi, visa liepsnojanti avis pradėtų lakstyti aplinkui, ji atsitiktinai galėtų įšokti ir į netoliese esančias arklides, kur esantis šienas kaip mat užsiliepsnotų ir akimirksniu visa arklidė ir joje esantys arkliai būtų apimti liepsnų. Vienas senovės išminčius Salihotra, gerai išmanantis gyvulininkystę, pataria, kad nudegimus ant arklio kūno galima išgydyti patepant beždžionės riebalais. Taigi, karalius nurodė išžudyti visas beždžiones“.

Numatydamą gresiantį pavojų, sena išmintinga beždžionė pasikvietė kitas ir slaptai joms pasakė, „Tokuose rūmuose, kur avys ir virėjai dažnai susiduria vienas su kitu, mūsų, beždžionių, neišvengiamai laukia pražūtis. Tad kuo greičiau, kol dar mūsų nesunaikino, sprukime iš čia į gretimais esantį mišką“. Tačiau pasipūtusios jaunos beždžionės nepaisė senosios beždžionės patarimo. Jos tiesiog pasišaipė iš jos, „Dėl senatvės tave apniko haliucinacijos, kalbi tarsi pamišėlė. Mums visiškai nesinori palikti šios vietos ir iškelti į mišką, nes miške būsime priversti maitintis pasibjaurėtino skonio vaisiais. O čia valgome gausybę nuostabiausių patiekalų. Ir netgi patys princai mums tarnauja!“ Išgirdusi pasipūtusių jauniklių atsakymą, senoji beždžionė tarė joms, ašaromis pilnomis akimis, „O kvailiai, nežinote, koks bus ateityje jūsų laikinų malonumų vaisius. Jūsų troškimai galiausiai priartins jūsų sunaikinimą. Pasitraukiu į mišką vienas, nes nenoriu matyti jūsų mirties“. Taip pasakęs beždžionių vedlys vienas iškeliavo į mišką, palikęs kitas beždžiones rūmuose.

Atėjo lemtinga diena. Godi avis įslinko į virtuvę, ir virėjas trenkė gyvuliui su liepsnojančiu pagaliu. Pamačiusi, kad jos vilna užsidegė, avis kaip mat ėmė garsiai bliauti ir tarsi pamišusi puolė tiesiai į gretimais esančias arklides. Kai apimta liepsnų avis desperatiškai voliojosi po šieną, šis kaip mat užsiliepsnojo ir degant pastatui žuvo daug arklių. Kiti išsilakstė, sukeldami didelę sumaištį rūmuose. Karalius pasikvietė veterinarą ir paprašė gelbėti likusius gyvus arklius. Šis pacitavo Salihotros patarimą, kad beždžionės riebalai labai tinka greitam nudegimų ant arklių išgydymui. Taigi karalius iš karto nurodė, jog būtina gelbėti arklius ir todėl reikia nužudyti

beždžiones, kad iš jų išgautų riebalus vaistams. Sužinojęs apie tai beždžionių vedlys labai nusiminė.

Bhaktisidhanta Sarasvatis Thakura nurodo tokią šios istorijos pamoką: kiekvienas, kuris ištikimai seka savo dvasinio mokytojo nurodymais ir nuolatos užima save atsidavimo tarnyste Aukščiausiam Dievo Asmeniui, be abejonės, susilauks sėkmės. Tų, kurie mano, kad senstantis patarėjas (dvasinis mokytojas) yra iliuzijoje ir žino tik tiek, kiek ir paprasti žmonės, ir vietoje to seka netinkamais palydovais, laukia neišvengiama pražūtis.